

Franc Weiser, Najmlajši poročevalec, prevedel dr. Joža Lovrenčič. — Poleti je Jugoslovanska knjigarna v zbirki mladinskih spisov izdala prezanimivo knjigo: **Najmlajši poročevalec.** Sin dunajskega časnikarja dr. Klingerja, Valter Klinger, 15 letni deček, se napoti na dolgo popótovanje okoli sveta. Pot ga pelje z Dunaja v pristanišče Marseille, kjer se vkrea na ladjo Lincoln, ki ga popelje do Indije, od koder poleti v letalu na Biserni otok, od tod pa zopet z Lincolnom na Kitajsko. S Kitajskega na Japonsko se popelje s francoskim parnikom »General Mousson«, preko Tihega oceana pa iz dežele vzhajajočega sonca na zahodno obalo Severne Amerike na parniku, ki je imel prelepo ime »Jutranja zarja«. Od San Francisca preko vse Amerike v Čikago ga je prepeljal ekspresni vlak, nato pa se je popeljal še v mesto velikanskih donebnikov — New-York, od koder se je po Atlantskem oceanu vrnil v Evropo. — Dolga je bila pot okrog sveta, saj je trajala polnih šest mesecev. Nešteto prekrasnih stvari je videl in vse mu je bilo novo. Kot neizkušen deček petnajstih let je bil odšel z doma, vrnil se je pa skoraj bi rekel

kot zrel mož, toliko skušenj si je pridobil na morju, v vele mestih, med bogatini in med revnimi ljudmi; z velikansko množico se je seznanil; a še nekaj drugega je doživel na ti poti: postal je kristjan-katoličan pod vplivom največjega prijatelja na ti poti, očeta dr. Schlagenberga. In kot katoličan je odklonil ponudbo ameriškega kralja petroleja, da bi postal njegov naslednik, ker je spoznal, da kot tak ne bo mogel ostati dober katoličan. Ta odločitev bi ga bila skoraj popolnoma ločila od očeta, ki je bil bolj mož od tega sveta, a se je končno le vdal Valterju, ki je zato postal njegov naslednik-časnikar, in sicer vodja največjega dunajskega katoliškega lista. — Tako je ta knjiga velika obtožba modernega sveta, ki ne razume drugega kot pehanje za zlatom, za srčne potrebe naše mladine pa nima prav nobenega smisla. Knjiga je tako bogata z vsakdanjimi skušnjami, da bo vsak naš doraščajoči otrok neizmerno pridobil iz nje, če jo bo vestno in s premislekom prebral od začetka do konca. Berite jo vsi, moji prijatelji, ne bo Vam žal, priporočam Vam jo kar najtopleje!

F. J.

Zanimivosti

Joškov grobar.

»Nejče! Angela! Sem, sem! Hitro!« je kričal mali Joško. Precej smo vedeli, da je moral zapaziti nekaj posebnega. Vsi smo dirjali tja.

»Le pogledjte! — Mrtva miška se izprehaja tukaj po potu.«

»Kaj? Izprehaja se?«

»No, sama se sicer ne, a vleče jo s seboj pet hroščev. — Že dalje časa jih opazujem, kako se trudijo in jo pomikajo naprej.«

Vsi otroci smo se vstopili z največjim zanimanjem okrog hroščev, ki smo jih takoj krstili za »Joškove grobarje«. Naša starejša sestra Albina je bila že v zadnjem letniku učiteljica. Takoj nam je šla na roko in nam je razlagala:

»Tudi v šolah pravijo temu hrošču grobar. Kakor hitro opazijo ti ptiči kje v naravi mrhovino, pri tej priči so zraven. Pa ne več kakor štirje ali pet — vsi zlezejo pod mrtvo truplo in izkopljejo jamico pod njim.«

»Čudna reč! Pa zakaj samo štirje ali pet?«

»Zato, ker se morejo z malim mrtvacom preživeti samo ličinke štirih do petih samič. Grobek je izkopan v treh do štirih

urah; preden pa pokrijejo mrhovino s prstjo, polože vanjo svoja jajčeca.«

»Pa zakaj vendar zagrebejo miško?«

»Deloma zato, da je ne najdejo druge živali, deloma pa zato, da je ne izsuši sonce; kajti v tem primeru bi bile izvaljene ličinke brez hrane. Če leži mrtva žival na skalnatem ali močno izhojenem svetu, potem jo z velikim trudom zavlečejo proč, dokler ne najdejo mečjih tal, kjer lahko izkopljejo grobek.«

Kdo jih je vendar tega naučil?« je pozivedoval Joško. Toda ni čakal odgovora; že je bil odkril nekaj novega na grmu poleg potoka, ki namaka vrt.

»Albina, pogledj vendar, koliko kroglic je na tem-le hrastovem listu!«

»Je pa tudi zelo zanimivo, kako te kroglice nastajajo. Umetnica, ki jih izdeluje, je listna šiškarica. Kadar namerava le-ta znesti jajčeca, sede na mlad list, nabode s svojim želom (leglom) večkrat njegovo glavno žilo in položi v vsako luknjico predrobno jajčece; potem brezskrbno odleti in se ne zmeni več za svoj zarod.

Toda na vbođenem mestu se zgodi nekaj posebnega. Drevesni sok gre skozi ranico na listu, obda kot šiška jajčece kozokrilke in se strdi. Ko prileze lačna ličinka iz jajca, se znajde sredi udobnega stano-